

ŚWIĘCI I PATRONI

*Szczęśliwi ci, którzy wędrują
drogą świętości w obliczu Boga,
działają i żyją zawsze według Jego
słów,*

*którzy z całego serca szukają Boga
i postępują według Jego wskazówek,*

tych zawsze przyjmie On do siebie.

Święci nie umierają. Ich życie pozostaje wzorem dla chrześcijan

Święci to chrześcijanie, w których życiu uznajemy i czcimy szczególny wysiłek dążenia do naśladowania Chrystusa oraz to, czego On w nich dokonał. Od X w. fakt świętości potwierdzany jest uroczyście dokumentem papieskim. Początkowo za świętych uważano tylko męczenników; od V w. mianem „święty” obejmuje się również tych, którzy nie będąc męczennikami, publicznie wyznają swą wiarę.

Świętych nie uwielbia się. Oddaje się im jedynie cześć i prosi o wstawiennictwo. Cześć świętych jest formą pobożności rozpowszechnioną przede wszystkim wśród katolików. Uroczyste orzeczenie Kościoła, mówiące o tym, że jakiś zmarły słusznie dostępuje czci jako święty i że można zwracać się do niego publicznie z prośbą o wstawiennictwo. Mocą tego orzeczenia święty wpisany jest do katalogu świętych. Pierwszy dokument kanonizacyjny pochodzi z dnia 31 stycznia 993 r. (Ulryk z Augsburga). Wstępem do procesu kanonizacyjnego jest beatyfikacja. Kanonizację poprzedzają staranne badania („proces kanonizacyjny”). Święci pierwszych dziewięciu wieków historii Kościoła nie byli w ten sposób „kanonizowani”. Zawsze istotne jest powszechne oddawanie czci zmarłemu przez społeczność wierzących. Cześć tę potwierdza obecnie Kościół uroczystym aktem kanonizacji. Kościół jest głęboko przekonany, że święci żyją w Chrystusie, w pełnej wspólności z Bogiem.

WYBIERZ ŚWIĘTEGO, KTÓREGO IMIĘ ROZPOCZYNA SIĘ NA WŁAŚCIWĄ LITERĘ

A A B A B C A B C D A B

C D E A B C D F A B C

D E F G A B C D E F G

H A B C D E F G H I A B

C D E F G H J A B C D

F F C U L V A B C D E

Święci na literę: A

* Agata

* Adrian

Święci na literę: B

*Batylda

Święci na literę: C

*Cecylia

Święci na literę: D

*Dorota

Święci na literę: E

*Elżbieta

Święci na literę: F

*Florian

Święci na literę: G

*Gwido

n

Święci na literę: H

*Hubert

Święci na literę: I

*Idz

i

Święci na literę: J

* Jakub

* Jan Apostoł

* Jan Chrzciciel

* Józef

Święci na literę: K

*Konra

d

Święci na literę: L

*Ludwi
k

Święci na literę: Ł

*Łucja

Święci na literę: M

*Marcin

*Maryja Panna

*Mikołaj

Święci na literę: N

*Nikodem

Święci na literę: O

*Oskar

Święci na literę: P

*Paweł

*Piotr

Święci na literę: R

*Ryszard

Święci na literę: S

*Sylwester

Święci na literę: T

*Tarsycjusz

Święci na literę: U

*Urszula

Święci na literę: W

* Wincenty a Paulo

* Wincenty Pallotti

Święci na literę: Z

*Zofia

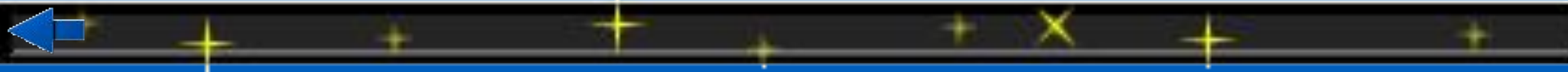
Najświętsza Maryja Panna

Maryja posiada wiele znaczeń. Przede wszystkim znaczy Pani. Liturgia przypisuje imieniu Maryi także znaczenie: Piękna i Gwiazda Morza. Określenie Gwiazda Morza często występuje w hymnach i pieśniach kościelnych ku czci Matki Bożej. To znaczenie imienia Maryi wykorzystał również św. Bernard w swojej homilii: W tłumaczeniu oznacza ono Gwiazda morza i w całej pełni jest odpowiednie dla Dziewicy i Matki. I słusznie porównujemy Ją z gwiazdą. Podobnie jak gwiazda wysyła na świat promień, nie ponosząc przy tym uszczerbku, tak i Dziewica porodziła Syna pozostając nienaruszona.

Według Ewangelii Najświętsza Maryja Panna pochodziła z królewskiego rodu Dawida z pokolenia Judy. Została przez Boga wybrana na Matkę Jezusa. Od momentu Zwiastowania po zesłanie Ducha Świętego Jej postać jest obecna w Ewangelii i w Dziejach Apostolskich.

Od początku czczono Najświętszą Maryję Pannę jako osobę najbliższą Chrystusowi, świadka Jego narodzin i śmierci. Z tekstów Ewangelii wynika, że już za życia cieszyła się szacunkiem apostołów, uczniów Jezusa i Jego wyznawców, należnym Matce Boga. Świadcstwo niezwykłości Jej posłannictwa i miejsca w religii chrześcijańskiej stanowi też tekst Apokalipsy św. Jana, gdzie szczególnie wyraźnie zaznaczony jest udział Maryi w dziele Zbawienia, uczestniczącą przez swe macierzyństwo w odkupieniu świata. Życie Najświętszej Maryi Panny było też jednym z głównych tematów literatury apokryficznej, która dała początek licznym ludowym obrzędom ku czci Matki Bożej. Święta ku czci Matki Bożej, które wykształciły się na przestrzeni wieków w chrześcijaństwie, miały różną genezę.

Do pierwszej należą święta upamiętniające wydarzenia z życia Matki Bożej, będące równocześnie prawdą wiary, jak na przykład Zwiastowanie Matce Bożej. Druga grupa, to święta, podczas których obchodzone są tytuły i wezwania modlitewne nadane Matce Bożej przez wiernych, na przykład Matka Boża Nieustającej Pomocy. Wreszcie trzecią grupę stanowią uroczystości upamiętniające cudowne wydarzenia, które dokonały się za przyczyną Matki Bożej. Wymienić tu można na przykład Matki Boskiej z Lourdes.

Święta Agata

Agata - Imię żeńskie, pochodzące z języka greckiego *agathé* – dobra, wspaniała

Patronka:

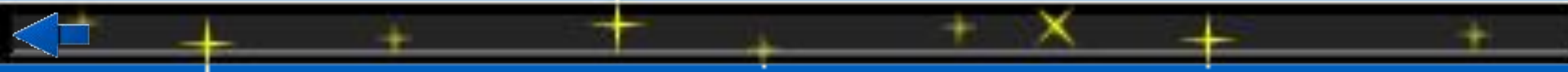
Sycylii, Katanii, ludwisarzy, wzywana przez kobiety karmiące oraz w chorobach piersi

Atrybuty:

Chleb, dom w płomieniach, korona w rękach, kość słoniowa, palma męczeńska, obcięte piersi na misie, pochodnia, płonąca świeca - symbol Chrystusa

Agata jest jedną z najbardziej czczonych w chrześcijaństwie świętych. Według opisu męczeństwa Agata urodziła się w Katanii na Sycylii ok. 235 r. Po przyjęciu chrztu postanowiła poświęcić się Chrystusowi i żyć w dziewictwie. Jej wyjątkowa uroda zwróciła uwagę Kwincjana, namiestnika Sycylii. Zaproponował jej małżeństwo.

Agata odmówiła, wzbudzając w odrzuconym senatorze nienawiść i pragnienie zemsty. Trwały wówczas prześladowania chrześcijan, zarządzane przez cesarza Dioklecjana. Kwincjan aresztował Agatę. Próbował ją zniesławić przez pozbawienie jej dziewiczej niewinności, dlatego oddał ją pod opiekę pewnej rozpustnej kobiety, imieniem Afrodyssa. Kiedy te zabiegi speszły na niczym, namiestnik skazał Agatę na tortury, podczas których odcięto jej piersi. W tym czasie miasto nawiedziło trzęsienie ziemi, w czasie którego zginęło wielu pogan. Przerażony namiestnik nakazał zaprzestać mąk, gdyż dostrzegł w tym karę Bożą. Ostatecznie Agata poniosła śmierć, rzucona na rozżarzone węgle, 5 lutego 251 r. Jej ciało chrześcijanie złożyli w bezpiecznym miejscu poza miastem. Papież Symmachus (+ 514) wystawił ku jej czci w Rzymie przy Via Aurelia okazałą bazylikę. Kolejną świątynię w Rzymie poświęcił jej św. Grzegorz Wielki w roku 593. Wreszcie papież Grzegorz II (+ 731) przy bazylice św. Chryzogona na Zatybrzu wystawił ku jej czci trzeci rzymski kościół. Obecnie ciało Agaty znajduje się w katedrze w Katanii. Wielkiej czci doznają jej relikwie, m.in. welon, dzięki któremu, jak niesie podanie, Katania niejedną raz miała doznać ocalenia. W dzień św. Agaty w niektórych okolicach poświęca się pieczywo, sól i wodę, które mają chronić ludność od pożarów i piorunów.

Święta Elżbieta

Elżbieta - Imię hebrajskie

Elisheba:

Bóg moją przysięgą

Patronka:

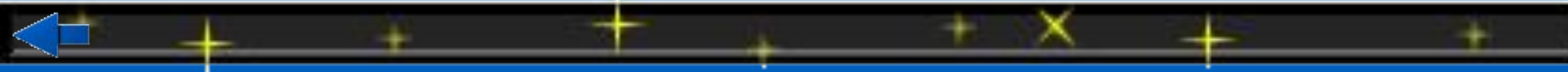
Niemiec, Węgier, III zakonu św.
Franciszka, elżbietanek (zgromadzenia
założonego w Nysie w 1842 r.)

Atrybuty:

Kilka monet, różaniec, przedstawiana
jest w stroju królewskim albo z
naręczem róż w fartuchu

Elżbieta urodziła się w 1207 r. w Bratysławie lub na zamku w Sarospatah jako trzecie dziecko Andrzeja II, króla Węgier, i Gertrudy, siostry św. Jadwigi Śląskiej. Miała zaledwie 4 lata, gdy została zaręczona z Ludwikiem IV, późniejszym landgrafem Turynii. Wychowywała się wraz z nim na zamku Wartburg.

Wyszła za niego za mąż zgodnie z zamierzeniem swojego ojca dopiero 10 lat później, w roku 1221, mając 14 lat. Z małżeństwa urodziło się troje dzieci: Hermana, Zofię i Gertrudę. Po 6 latach, w 1227 r. Ludwik zmarł podczas wyprawy krzyżowej we Włoszech. Tak więc Elżbieta została wdową mając 20 lat. Elżbieta, zgodnie z frankońskim prawem spadkowym, opuściwszy wraz z dziećmi Wartburg, zamieszkała najpierw w pobliskim Eisenach, a następnie w Marburgu, gdzie ufundowała szpital, w którym sama chętnie usługiwała. Oddała się wychowaniu dzieci, modlitwie, uczynkom pokutnym i miłosierdziu. Jej spowiednikami byli franciszkanin Rudiger i norbertanin Konrad z Marburga, słynny kaznodzieja i inkwizytor na Niemcy, mąż bardzo surowy. Prowadził ją drogą niezwyklej pokuty. W 1228 r. Elżbieta złożyła ślub wyrzeczenia się świata i przyjęła jako jedna z pierwszych habit tercjarki św. Franciszka. Ostatnie lata spędziła w skrajnym ubóstwie, oddając się bez reszty chorym i biednym. Zmarła z 16 na 17 listopada 1231 r. Sława jej świętości była tak wielka, że na jej grób zaczęły przychodzić pielgrzymki. Papież Grzegorz IX bezzwłocznie wysłał komisję dla zbadania życia Elżbiety i cudów, jakie miały się dziać przy jej grobie. Stwierdzono wówczas ok. 60 niezwykłych wydarzeń. Po 4 latach Grzegorz IX 27 maja 1235 r. ogłosił uroczyste Elżbietę świętą.

Święta Dorota

Dorota - Imię żeńskie pochodzenia greckiego: dar od boga

Patronka:

Młodych małżeństw, ogrodników, botaników i górników

Atrybuty:

Anioł, trzy jabłka i trzy róże lub kosz z rajskim prezentem, a także korona, krzyż, lilia, miecz, palma męczeństwa

„Martyrologium rzymskie” opisuje dzieje św. Doroty (z gr. „dar Boży”) w paru zdaniach: „W Cezarei, w Kapadocji, rocznica zgonu św. Doroty. Z wyroku Saprycjusza, namiestnika tej prowincji, najpierw dręczono ją w katowni, w końcu skazano na ścięcie.

Na widok jej męczeństwa nawrócił się młody mówca imieniem Teofil. Zaraz też męczono go okrutnie na katowni, następnie ścięto mieczem”.

Opis śmierci Doroty pochodzi z czasów późniejszych. Do męczeństwa dołącza on legendę. Teofil (adwokat, kat?) miał skazaną zapytać z ironią, czemu jej tak spieszno do śmierci. Ta miała odpowiedzieć: „Bowiem idę do niebieskich ogrodów”. Wówczas ten młody przeciwnik chrześcijan powiedział kpiąco: „Gdybyś mi z twoich ogrodów niebieskich podarowała owoce i kwiaty, to uwierzyłbym”. Nagle, mimo że była to zima, zjawilo się pacholę z koszykiem pełnym dorodnych jabłek i pięknych róż. Fakt ten miał stać się przyczyną nawrócenia Teofila.

Dorota miała ponieść śmierć męczeńską za panowania cesarza Dioklecjana (284-305). Św. Dorota była niegdyś bardzo popularna i powszechnie czczona w całej Europie.

W Polsce miała swoje świątynie i ołtarze. Należy do 14 świętych wspomóżycieli. Jej postać była ulubionym tematem malarzy.

Święty Jakub

Jakub - Jest to imię biblijne wywodzące się z hebrajskiego *Jaaqob* – niech Bóg strzeże

Patron:

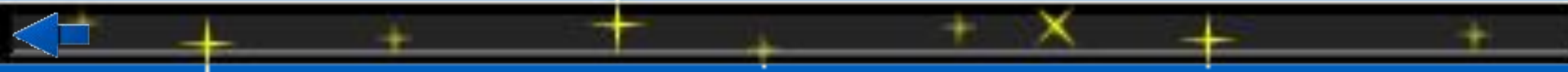
Portugalii, Olsztyna, Pakości, Hiszpanii, piekarzy, kapeluszników, pielgrzymów, żebraków

Atrybuty:

Halabarda, kamienie, kijanka, księga, miecz, torba podróżna

Jakub był bratem św. Jana apostoła. Ich ojcem był Zebedeusz, a matką św. Salome. Obaj byli rybakami i mieszkali nad Jeziorem Galilejskim. Św. Jakub był świadkiem wskrzeszenia córki Jaira, przemienienia na górze Tabor oraz modlitwy w Ogrójcu. Był także świadkiem drugiego cudownego połowu ryb.

Jakub miał popędliwy charakter. Żądał, aby na pewne miasto w Samarii, które nie przyjęło Pana Jezusa, spadł piorun i spalił je. Prawdopodobnie z powodu tego charakteru Pan Jezus nadał mu przydomek „Syn Gromu”. Tradycja podaje, że św. Jakub po Zesłaniu Ducha Świętego udał się do Hiszpanii, żeby tam głosić Dobrą Nowinę. Był drugim po św. Szczepanie męczennikiem Kościoła. W 44 roku Herod Agryppa I kazał ściąć św. Jakuba. Euzebiusz podaje jako głos tradycji, że św. Jakub ucałował swojego kata, czym kat tak się wzruszył, że nawrócił się na chrześcijaństwo, ponosząc za to także męczeńską śmierć. Tradycja podaje, że w VII wieku miano sprowadzić z Jerozolimy do Compostelli w Hiszpanii relikwie św. Jakuba. Nazwa Compostella ma się wywodzić od łacińskich słów Campus stellae (Pole gwiazdy). Hiszpańska zaś nazwa Santiago znaczy po polsku święty Jakub. Dwie te nazwy łączy się w jedno, stąd nazwa miasta dziś brzmi Santiago de Compostella. Tam do dzisiejszego dnia jest grób św. Jakuba. Imię Jakub pochodzi z języka hebrajskiego: Jaaqob - "niech Bóg strzeże".

Św. Jakub Większy jest patronem robotników, aptekarzy, farmaceutów, kapeluszników, woskarzy, kowali robiących łańcuchy, pielgrzymów; jest opiekunem jabłek i ziemiopłodów; wzywany w modlitwach o pogodę i w przypadku reumatyzmu.

Święty Mikołaj

Mikołaj - Imię wywodzące się z greckiego *Nikólaos*. Pierwszy człon tego imienia oznacza zwycięstwo, natomiast drugi oznacza lud

Patron:

Rusi, Grecji, Antwerpii, Berlina, Moskwy, cukierników, flisaków, kupców, marynarzy, strażników, dzieci, żeglarzy, jeńców, żaków, więźniów, młodych małżeństw

Atrybuty:

Chleb, kotwica i okręt, księgą, trzy złote kule, tarcza z napisem „Quis ut Deus” - Któż jak Bóg

Święty Mikołaj z Miry - biskup Miry w dzisiejszej Turcji, urodził się około 280 roku w Patarze, zmarł około roku 345 lub 352. Jest jednym z najbardziej czczonych świętych prawosławnych (nazywany zawsze św. Mikołajem Cudotwórcą), a także święty katolicki.

Zasłynął jako cudotwórca, ratował żeglarzy i uratował miasto od głodu. Odwagą i sprawiedliwością wykazał się ratując od śmierci niesłusznie skazanych urzędników cesarskich. Patron żeglarzy, cukierników, rybaków, dzieci, więźniów oraz obrońców wiary przed herezją, patron pojednania wchodu i zachodu. Jest również patronem wilków.

Według podań po bogatych rodzicach otrzymał w spadku znaczny majątek, którym chętnie dzielił się z ubogimi. Wyróżniał się pobożnością i miłosierdziem. Mieszkańcy Miry wybrali go na swojego biskupa. Po życiu gorliwym i pełnym dobrych czynów, zmarł w połowie IV w., spontanicznie czczony przez wiernych. Gdy Mirę opanowali Arabowie, kupcom włoskim udało się zabrać jego relikwie i przewieźć do Bari w południowych Włoszech. Znana jest historia o trzech niesprawiedliwie uwięzionych oficerach uwolnionych za jego wstawiennictwem; opowieść o trzech ubogich pannach wydanych za mąż dzięki posagom, których Święty dyskretnie im dostarczył; o trzech młodzieńcach uratowanych przez niego od wyroku śmierci; o żeglarzach wybawionych z katastrofy morskiej.

Do dziś utrzymuje się zwyczaj składania podarunków w formie niespodzianki, choć obecnie zwyczaj ten jest często łączony z baśniową postacią Świętego Mikołaja.

Święty Jan Apostoł

Jan - Imię Jan (*Johhanan*) znaczy –
Bóg jest łaskawy

Patron:

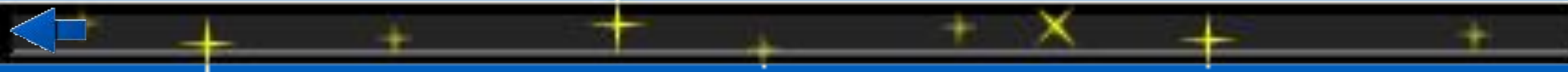
Azji Mniejszej, Albanii, Dobczyc, pisarzy,
alchemików, aptekarzy, bednarzy, dziewic,
płatnerzy, skrybów, teologów, orędownik
w chorobach epilepsji, oparzeń, zatruc
pokarmowych

Atrybuty:

Orzeł

Święty Jan, Apostoł, Ewangelista (+ ok. 100). Prorok, teolog, mistyk. Był synem Zebedeusza i Salome, młodszym bratem Jakuba Starszego (Mt 4,21). Pracował jako rybak. Uczeń Jana Chrzciciela. Razem ze świętym Andrzejem poszedł za Jezusem (J 1,38-40). Był Jego umiłowanym uczniem.

Ewangelia odnotowuje obecność Jana podczas Przemienienia na Górze Tabor (Mk 9,2), przy wskrzeszeniu córki Jaira (Mk 5,37) oraz w czasie aresztowania Jezusa w Ogrodzie Oliwnym (Mk 14,33). Podczas Ostatniej Wieczerzy spoczął na piersi Zbawiciela. Chrystus z krzyża powierza mu swoją Matkę, a Jej Jana jako przybranego syna (J 19,26-27). Po zmartwychwstaniu przybywa razem ze św. Piotrem do grobu, gdzie „ujrzał i uwierzył” (J 20, 8), że Chrystus żyje. Był z Piotrem podczas cudownego uzdrowienia paralityka przy Złotej Bramie (Dz 4,13). Przebywał przez wiele lat w Jerozolimie (Gal 2,9), potem w Samarii, następnie w Efezie. W tym mieście miał się opiekować Najświętszą Panną Maryją aż do jej „Zaśnięcia”. W Efezie napisał Ewangelię i trzy listy apostołskie. Przez cesarza Domicjana został zesłany na wyspę Patmos, tam napisał Apokalipsę. Za panowania Nerwy powrócił do Efezu. Tutaj, jako jedyny z apostołów, zmarł śmiercią naturalną. Patron Albanii, Azji Mniejszej; aptekarzy, bednarzy, dziewic, zawodów związanych z pisaniem i przepisywaniem: introligatorów, kopistów, kreślarzy, biografów, papierników, pisarzy; oraz owczarzy, płatnerzy, skrybów, ślusarzy, teologów, uprawiających winorośl, wdów. Jemu poświęcona jest katedra papieży - bazylika Zbawiciela na Lateranie, „matka wszystkich kościołów”.

Święty Jan Chrzciel

Jan - Imię Jan (*Johhanan*) znaczy
Bóg jest łaskawy

Patron:

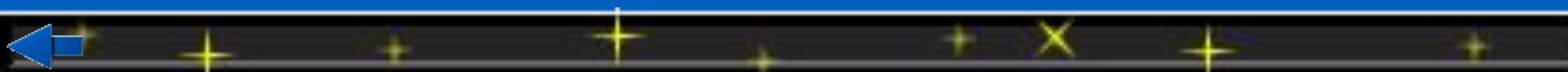
Austrii, Francji, Holandii, Malty, Niemiec,
Węgier, Bonn, Florencji, Wrocławia,
Kolonii, Nysy, kowali, krawców, kuśnierz,
rymarzy, abstynentów, niezamężnych
matek, skazanych na śmierć, orędownik
w czasie gradobicia

Atrybuty:

Baranek, głowa na misie, krzyż

Jan Chrzciciel urodził się wiosną ok. 7 lub 6 r. p.n.e. w wiosce Ain Karim (niedaleko Jerozolimy) jako syn żydowskiego kapłana Zachariasza oraz Elżbiety, która była ciotką Maryi Matki Jezusa Chrystusa (który był młodszy od Jana o 6 miesięcy).

Jego poczęciu i narodzinom towarzyszyła aura cudowności. W dość młodym wieku, zapewne po śmierci podeszłych wiekiem rodziców, rozpoczął życie pustelnika na Pustyni Judzkiej, gdzie być może zetknął się z esenejkami. Znajomość z tą osobliwą sektą zaowocowała między innymi tym, że będąc na podstawie urodzenia kapłanem nigdy nie uczestniczył w czynnościach liturgicznych w Świątyni Jerozolimskiej. Na pustyni Jan został powołany na proroka, a jego głównym zadaniem stało się wzywaniem ludzi do nawrócenia oraz przygotowanie drogi do publicznej służby Jezusa, którego zresztą publicznie ochrzcił. Jezus nazwał Jana największym spośród narodzonych z niewiast.

Niedługo po spotkaniu z Jezusem Jan został wtrącony do więzienia za jawne krytykowanie niemoralnego małżeństwa tetrarchy Galilei Heroda Antypasa. Na skutek spisku żony Heroda Jan został ścięty. Uczniowie Jana przeszli po części do grupy uczniów Jezusa, a po części stali się załącznikiem sekty istniejącej do III wieku. Jan Chrzciciel jest czczony przez mandejczyków (wyznawców madeizmu) jako prawdziwy prorok.

Jako święty katolicki jest między innymi patronem Wrocławia, Mysłowic i Stargardu.

Święty Wincenty a Paulo

Wincenty - Imię wywodzące się z łaciny *Vincentius*, co oznacza zwyciężać

Patron:

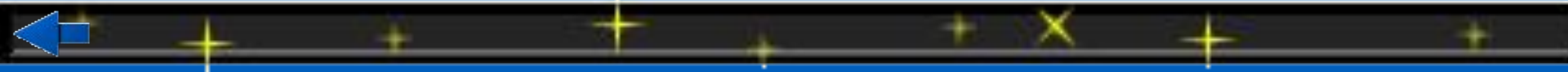
Zakonów, misjonarzy, galerników, hodowców winnej latorośli, podrzutków, dzieł miłosierdzia

Atrybuty:

Anioł

Święty Wincenty a Paulo urodził się w Pouy 24 kwietnia 1581 r. jako trzecie z sześciorga dzieci, w biednej, wiejskiej rodzinie. Jego dzieciństwo było pogodne, choć od najmłodszych lat musiał pomagać w gospodarstwie i wychowywaniu młodszego rodzeństwa. Czternastoletniego Wincentego rodzice wysłali do szkoły franciszkanów.

Na opłacenie szkoły Wincenty zarabiał dawaniem korepetycji kolegom zamożnym. Po ukończeniu szkoły podjął studia teologiczne w Tuluzie. W wieku 19 lat został kapłanem. Później studiował w Rzymie i w Paryżu. Kiedy udał się do Narbonne, został wraz z całą załogą i pasażerami napadnięty przez piratów i przewieziony do Tunisu jako niewolnik. W ciągu dwóch lat niewoli miał kolejno czterech panów. Ostatnim z nich był renegat z Nicei Sabaudzkiej. Młody kapłan zdołał go jednak nawrócić. Po powrocie Wincenty przez ten rok nawiedzał w Rzymie miejsca święte i dalej się kształcił. Na dworze królowej Katarzyny de Medicis pełnił opiekę nad Szpitalem Miłosierdzia. Od 1617 Wincenty zaczął gorliwie służyć ubogim i pokrzywdzonym. Złożył Bogu ślub poświęcenia się ubogim. Głosił im Chrystusa i prawdę odnalezioną w Ewangelii. Zgromadził wokół siebie kilku kapłanów, którzy w sposób bardzo prosty i dostępny głosili ubogim Słowo Boże. W ten sposób w 1625 r. powstało Zgromadzenie Księży Misjonarzy - lazarystów. Wincenty w sposób szczególny dbał o przygotowanie młodych mężczyzn do kapłaństwa. Organizował specjalne rekolekcje przed święceniami, powołał do życia seminaria duchowne. Spotkanie ze św. Ludwiką zaowocowało powstaniem Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia. Zajmując wysokie stanowiska pozostał cichy i skromny. Wincenty zmarł w 1660 r.

Święty Piotr

Piotr - Chrześcijańskie imię greckie (*Petros*) - skała, opoka

Patron:

Awinionu, Biecza, Duszników Zdroju, Frankfurtu, Hamburga, Nantes, Poznania, Rygi, Rzymu Trzebnicy, blacharzy, kowali, murarzy, sprzedawców ryb, zegarmistrzów

Atrybuty:

Anioł, kajdany, dwa klucze, odwrócony krzyż, pastorał, kogut, sieci, skała

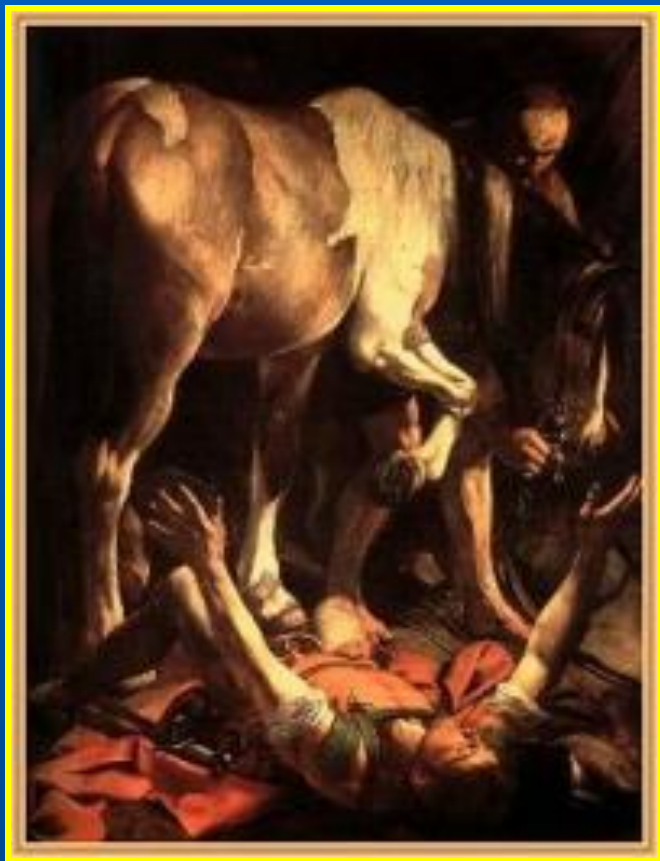

Św. Piotr Apostoł – pierwotnie Szymon – pochodził z Betsaidy nad Jeziorem Galilejskim. Podobnie jak jego ojciec i brat był rybakiem. Był człowiekiem żonatym, i mieszkał w Kafarnaum. Być może pierwotnie był uczniem św. Jana Chrzciciela. W chwili powołania Jezus nadał mu nowe imię – Piotr, to znaczy Skala.

Piotr jako pierwszy uznał w Jezusie Mesjasza. Na Jego pytanie: „A wy za kogo mnie uważacie?”, odpowiedział: „Ty jesteś Mesjasz, syn Boga Żywego”. Wówczas usłyszał: „Ty jesteś Piotr, Skala, i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”. Wielokrotnie Ewangelie ukazują szczególną pozycję Piotra w gronie Apostołów. Wypowiada się w ich imieniu, jest świadkiem największych cudów. Po zmartwychwstaniu pierwszy z Apostołów wszedł do pustego grobu. Później to jemu właśnie Jezus powiedział “Paś owce, paś baranki moje”, mimo, że gdy Jezus był sądzony i skazany na śmierć, Piotr trzykrotnie się Go zaparł. Te wszystkie świadectwa wskazują na prymat św. Piotra, pierwszego papieża. Działalność misyjną prowadził w Samarii, Liddzie, Jaffie, Cezarei Nadmorskiej. Później wędruje do Antiochii, następnie do Azji Mniejszej a wreszcie Rzymu, gdzie założył gminę chrześcijańską. Tam podczas prześladowań za cesarza Nerona został aresztowany i poniósł śmierć męczeńską ukrzyżowany głową w dół ok. 64 r. Nad jego grobem w IV w. wzniesiono kościół, który po różnych przebudowach ostatecznie przybrał postać obecnej Bazyliki św. Piotra. Dwa listy św. Piotra należą do kanonu Pisma św.

Święty Paweł

Paweł - Imię pochodzenia łacińskiego. Pierwotnie imię właściwe nadawane dziecku w związku z jakąś cechą fizyczną. Pierwotne znaczenie tego imienia to – mały

Patron:

Awinionu, Biecza, Poznania, Rygi, Rzymu, Berlina, Saragossy, marynarzy, tkaczy, orędownik w czasie gradobicia

Atrybuty:

Baran, koń, kość słoniowa, miecz, wilk

Św. Paweł Apostoł nosił przed nawróceniem imię Szaweł. Urodził się w Tarsie między 5 a 10 r. po Chrystusie. Pochodził z rodziny żydowskiej, posiadał jednak również obywatelstwo rzymskie. Należał do stronnictwa faryzeuszy, ściśle przestrzegających prawa.

Był uczniem jednego z najwybitniejszych nauczycieli żydowskich – Gamaliela. Jako faryzeusz był zaciętym wrogiem Kościoła. Nawrócił się ok. 35 r. w drodze do Damaszku, gdy ukazał mu się Jezus i usłyszał głos: “Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?” Po cudownym nawróceniu przez 3 lata przebywał w Damaszku, później na krótko odwiedził Jerozolimę, gdzie spotkał się z innymi Apostołami.

Odbył 3 wielkie podróże misyjne, w których dotarł do wielu miast pogańskich wszędzie gorliwie głosząc Ewangelię. Z niektórych fragmentów jego listów wynika także, że już po nawróceniu miał doświadczenia mistyczne. Z powodu gorliwości apostolskiej jego życie wielokrotnie wystawione było na niebezpieczeństwo. Aresztowany w Jerozolimie w 60 r. spędził najpierw dwa lata w więzieniu w Cezarei, a po odwołaniu się do cezara, został przewieziony do Rzymu. Tam kilka lat spędził w areszcie domowym. Uwolniony z braku dowodów jakiegokolwiek winy odbył prawdopodobnie kolejną podróż do Hiszpanii i na Krete. Aresztowany ponownie poniósł w 67 r. śmierć męczeńską. Jako obywatel rzymski nie był torturowany, lecz został ścięty mieczem. Św. Paweł pozostawił po sobie 13 listów, które należą do kanonu Pisma św. Dzięki świetnemu wykształceniu potrafił też nawiązać dialog z myślicielami pogańskimi, co stworzyło nowe możliwości ewangelizacji wśród pogan.

Święty Józef

Józef - Imię pochodzenia hebrajskiego: *josef* – niech (Jahwe) Bóg doda, pomnoży

Patron:

Kościła Powszechnego, Austrii, Hiszpanii, Kanady, Portugalii, Czech, Rusi, Bolonii, Kalisza, zakonów, cieśli, drwali, rodzin, rękodzielników, robotników, rzemieślników, pracujących, małżonków, dobrej śmierci

Atrybuty:

Dziecię Jezus na ręku, lilia, narzędzia ciesielskie, różdżka kwitnąca, warsztat stolarski

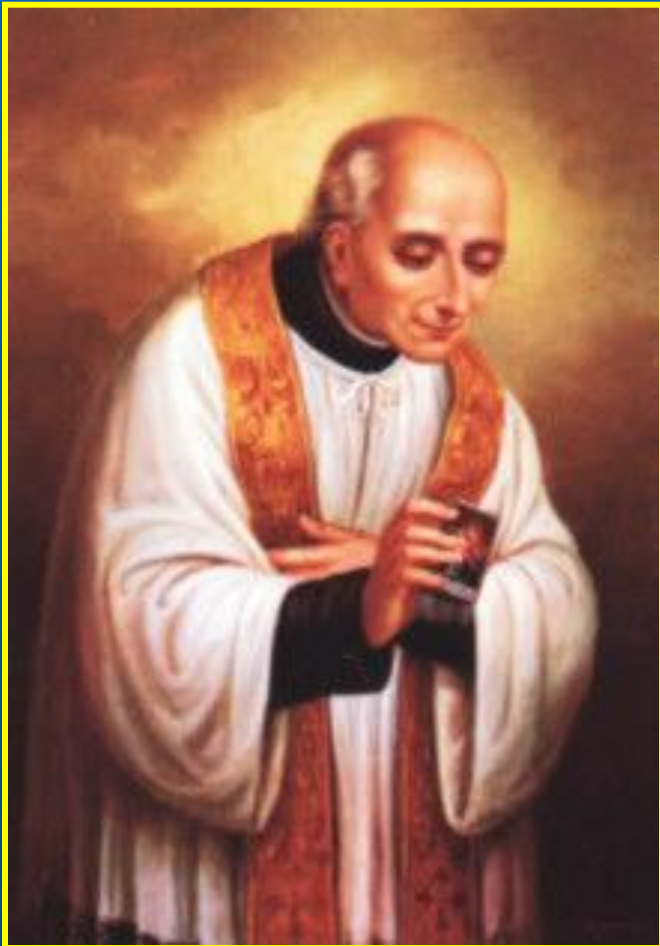
Józef pochodził z rodu króla Dawida. Wykazuje to św. Mateusz w genealogii przodków św. Józefa. Z genealogii przytoczonej przez św. Łukasza wynika, że na mocy prawa lewitatu św. Józef mógł być synem Jakuba, a równocześnie adoptowanym synem Heli, (Joachima), który był ojcem Najświętszej Panny.

Mimo wysokiego pochodzenia Józef nie posiadał żadnego majątku. Na życie zarabiał stolarstwem i pracą jako cieśla. Zdaniem św. Justyna (ok. 100 - ok. 166), Józef wykonywał sochy drewniane i jarzma na woły.

Zaręczony z Maryją, Józef stanął przed tajemnicą cudownego poczęcia. Józef postanowił jednak dyskretnie się usunąć z życia Maryi, by nie narazić jej na zhańbienie i obmowy. Wprowadzony jednak przez anioła w tajemnicę, wziął Maryję do siebie, do domu w Nazarecie. Udaje się na spis ludności, do Betlejem, gdzie urodził się Jezus. Po nadaniu Dziecku imienia i przedstawieniu Go w świątyni, ucieka z Matką i Dzieckiem do Egiptu. Po śmierci Heroda wraca do Nazaretu. Po raz ostatni Józef pojawia się na kartach Pisma Świętego podczas pielgrzymki z dwunastoletnim Jezusem do Jerozolimy. Przy wystąpieniu Jezusa w roli Nauczyciela nie ma już żadnej wzmianki o św. Józefie. Prawdopodobnie już nie żył. Miał najpiękniejszą śmierć i pogrzeb, gdyż w ostatnich chwilach jego życia byli przy nim Jezus i Maryja. Może dlatego tradycja nazwała go patronem dobrej śmierci.

Ikonografia zwykła przedstawiać św. Józefa jako starca. W rzeczywistości św. Józef był młodzieńcem w pełni męskiej urody i sił. Sztuka chrześcijańska zostawiła wiele tysięcy wizerunków św. Józefa w rzeźbie i w malarstwie.

Świętego Wincenty Pallotti

Wincenty - Imię wywodzące się z łaciny *Vincentius*, co oznacza zwyciężać

Patron:

Hodowców winnej latorośli

Atrybuty:

Postać trzymająca obrazek lub krzyż

Wincenty Pallotti urodził się 21 kwietnia 1795 r. i pracował przez całe życie w Rzymie. Został ochrzczony następnego dnia po narodzeniu. Otrzymał wówczas imiona: Wincenty, Alojzy, Franciszek. Był trzecim z dziesięciorga dzieci.

Po ukończeniu szkoły podstawowej i gimnazjalnej Wincenty zapisał się na studia filozoficzne, a potem teologiczne na papieskim uniwersytecie "Sapienza", które uwieńczył podwójnym doktoratem. Święcenia kapłańskie otrzymał w Rzymie 16 maja 1818 roku. Jako doktor filozofii i teologii i magister filologii greckiej, w latach 1819-1829 wykładał na uniwersytecie. W latach 1827-1840 był ojcem duchownym w wyższym seminarium rzymskim. Przez pewien czas pełnił funkcję duszpasterza wojskowego, tworzył szkoły wieczorowe, stowarzyszenia cechowe dla robotników, sierocińce i ochronki dla dziewcząt.

4 kwietnia 1835 roku założył Zjednoczone Apostolstwo Katolickie, charakteryzujące się nowatorskim programem duszpasterskim, który opiera się na współpracy świeckich i duchownych. Do dziś centralną część tego dzieła stanowią księża i bracia pallotyni oraz siostry pallotynki.

Już za swojego życia otrzymał św. Wincenty Pallotti zaszczytny tytuł "apostoła Rzymu".

Zmarł 22 stycznia 1850 r. z powodu choroby, której nabawił się spowiadając w zimnym kościele, oddawszy swój płaszcz żebrakowi.

Święty Marcin

Marcin - łacińskie imię teoforyczne, utworzone od imienia boga wojny *Marsa*

Patron:

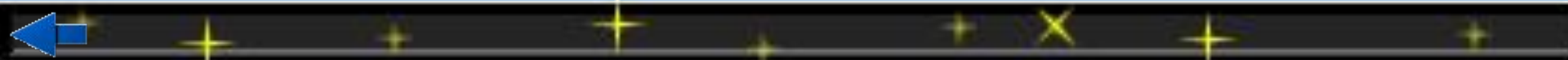
Francji, Amiens, młynarzy, sukienników, żołnierzy, orędownik w chorobie ospy

Atrybuty:

Kapłan z mieczem i płaszczem żołnierskim, rycerz na koniu rozcinający mieczem płaszcz żołnierski, podający go żebrakowi

Święty Marcin urodził się pomiędzy 316 a 317 roku w Pannonii (na Węgrach). Ojciec jego był legionistą i on nadał synowi imię boga wojny. Rodzice Marcina byli poganami. Gdy Marcin miał 10 lat zamieszkali w mieście Pavia, gdzie zetknął się z chrześcijaństwem. W wieku 17 lat obrał stan żołnierski, został legionistą

W roku 338 garnizon św. Marcina przeniesiono do Galii. Tu też napotkał zimą nagiego żebraka i oddał mu swój płaszcz. W nocy we śnie pojawił mu się Chrystus w jego płaszczu i miał przemówić do aniołów: "Patrzcie, jak mnie Marcin, przyodział". Marcin przyjął Chrzest Święty w roku 339, gdy miał 23 lata.

Zwolnienie z wojska otrzymał, gdy zażądał, by w czasie bitwy pozwolono mu być w pierwszym szeregu, a on, bez broni będzie walczył jedynie znakiem krzyża. Tak się też stało, ale właśnie wróg poprosił o zawarcie pokoju. Chrześcijanie widzieli w tym wyraźny znak Boży. Powrócił do rodziców, których zdołał zyskać dla wiary. Następnie udał się do Poitiers i wyznał biskupowi, że chce poświęcić się na służbę Bogu. Biskup wydzielił mu pustelnię, w której Marcin zamieszkał. Sława jego życia rozniosła się po całej okolicy. 4 lipca 371 r. otrzymał święcenia kapłańskie i sakrę biskupią. Żył skromnie, prowadził życie ascetyczne, odprawiał pokuty. Zawsze jednak szedł z pomocą bliźniemu. 8 listopada 397 lub 401 roku umiera.

W Polsce Św. Marcin należy do najbardziej popularnych świętych. Wystawiono około 200 kościołów ku jego czci. Przedstawia się go jako kapłana mieczem, i płaszczem żołnierskim u nóg lub jako rycerza na koniu rozcinającego płaszcz żołnierski i podającego go żebrakowi. Jest patronem sukienników.

Święty Adrian

Adrian - Imię pochodzące od nazwy miasta *Adria* koło Wenecji oznaczające mieszkańca Adrii

Patron:

Zakonu franciszkańskiego

Atrybuty:

Habit

Adrian z Canterbury. Urodził się w Afryce. Ten uczony i święty mąż był opatem zakonu, którego siedziba znajdowała się nie daleko Monte Cassino we Włoszech.

Papież, św. Witalian, uznał, iż on właśnie najlepiej nadaje się, aby objąć wolne stanowisko arcybiskupa Canterbury, jego zdolności predysponowały go, aby nauczał i wychowywał naród wciąż jeszcze młody w wierze. Ale św. Adrian, uważając się za niegodnego, zaproponował na swoje miejsce św. Teodora z Tarsu. Papież zgodził się, ale wysłał go jako pomocnika i doradcę św. Teodora.

Wyruszyli do Brytanii w roku 668. Droga ich prowadziła przez Francję. Tam św. Adrian został uwięziony przez Ebroina, burmistrza Neustrii, jako wysłannik wschodniego cesarza, a św. Teodor powędrował dalej sam. Kiedy wreszcie udało się św. Adrianowi dotrzeć do Brytanii, odnalazł św. Teodora już zatwierdzonego na swoim biskupstwie i został mianowany opatem w klasztorze św. Piotra i Pawła w Canterbury. Pod rządami św. Adriana szkoła klasztorna zaczęła przyciągać wielu studentów z odległych stron; jej wpływ stawał się coraz większy. Sam święty był wyszkolony w Piśmie świętym, biegły w nauce Ojców Kościoła, władał dobrze greką i łaciną szkolną. Oprócz tych przedmiotów nauczano także poetyki, astronomii i obliczeń kalendarzowych. Sw. Adrian zmarł 9 stycznia 710 roku.

Święta Cecylia

Cecylia - Imię łacińskie od nazwiska rodzowego *Caecili* - ślepy, ciemny, wątpliwy

Patronka:

Chórzystów, lutników, muzyków, organistów, zespołów wokально-muzycznych, muzyki kościelnej

Atrybuty:

Tunika z palmą męczeńską w dłoni. anioł, cytra, harfa, lutnia, organy, lampka, miecz, wieniec z białych i czerwonych róż - oznaczających jej niewinność i męczeństwo

Sw. Cecylii, dziewicy i męczennicy to patronka muzyki kościelnej. Według legendarnych przekazów św. Cecylia pochodziła z rodu rzymskich patrycjuszy.

W młodości uczyniła śluby dziewictwa, ale rodzice zmusili ją do małżeństwa z patrycjuszem. Wymogła na nim, aby uszanował jej dziewictwo i nawróciwszy jego oraz jego brata Tyburcjusza, wspólnie z nimi poniosła śmierć za Chrystusa. Ich ścięto, ją zamknięto w jej własnym domu w rozpalonej łaźni, a gdy po trzech dniach jeszcze żyła, dobito ją uderzeniem topora. Ich śmierć miała prawdopodobnie miejsce za panowania Marka Aureliusza lub Lucjusza Aureliusza Kommodusa między rokiem 161 a 192.

Imię jej, zawsze otaczane w Kościele ogromnym kultem, włączono do kanonu Mszy św. oraz litanii do Wszystkich Świętych.

Modlitwa: Panie, wysłuchaj naszych prośb i za wstawiennictwem św. Cecylii daj nam to, o co prosimy. Amen

Święty Gwidon

Gwidon - imię germańskie, któremu odpowiada łacińskie imię *Silvester* i polskie *Lasota*

Patron:

Anderlechtu, kościelnych, zakrystianów, rolników, pielgrzymów, chorych, czeladników, dzwonników i handlowców

Atrybuty:

Strój pielgrzyma lub rolnika

Święty Gwidon urodził się około 950 roku. Pochodził z chłopskiej rodziny z Barbancji (dzisiejsza Belgia). Początkowo był kościelnym w Laeken koło Brukseli.

Następnie został kupcem. Do obrania tego zawodu skłoniła go przede wszystkim chęć zdobycia środków dla chorych i ubogich, którym stale pomagał. Jako kupiec i jako pielgrzym odwiedził między innymi Ziemię Świętą, Rzym i szereg innych ówczesnych miejsc pielgrzymkowych. Ponieważ jednak podróżował i nocował najczęściej w bardzo trudnych, a nawet wręcz fatalnych warunkach, a przy tym prowadził bardzo surowy i ascetyczny tryb życia, przeto w kilka miesięcy po powrocie we swe ojczyste strony zmarł około 1012 roku.

Sława pielgrzyma, pokutnika i bardzo pobożnego zakrystianina szybko wykroczyła poza najbliższe jego otoczenie, a nawet poza Anderlecht. Przy jego grobie do którego pielgrzymowano, nieraz zdarzały się cuda. W sto lat po śmierci Gwidona jego uroczystej ekshumacji dokonał Odoard, biskup Cambrai. Powstało też specjalne bractwo mające za patrona św. Gwidona i stawiające sobie zadanie szerzenie jego czci.

Święty Hubert

Hubert – Imię męskie pochodzenia germańskiego. Składa się z dwóch członów *hugu* – rozum i *-bert* (*berth*, *beraht*) – sławny

Patron:

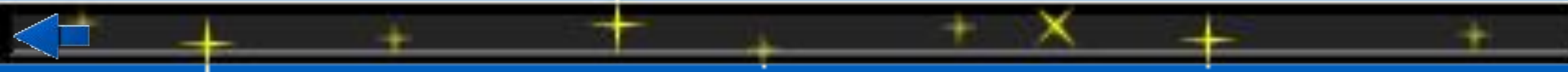
Myśliwych, leśników, strzelców i kuśnierzy

Atrybuty:

Szaty biskupie z pastorałem i księgą w dłoniach lub jako młodzieniec w stroju myśliwskim i kapeluszu, z oszczepem lub rogiem myśliwskim

Święty Hubert urodził się około 655 roku w zamożnej rodzinie. W 704 roku zasiadł na stolicy biskupiej w Maastricht. Wkrótce z tej małej miejscowości swoją biskupią stolicę przeniósł do znanego ośrodka Leodium (Liège).

Chryścianizacja tych górzystych terenów wymagała jeszcze wiele trudu apostolskiego. Przeczuwając bliską śmierć, przemawiał do swoich diecezjan o rzeczach ostatecznych, co wywierało na nich wielkie wrażenie. Zmarł 3 maja 727 r., po 23 latach posługi biskupiej. Pochowano go w miejscowym kościele Świętych Apostołów. W 825 r. część jego relikwii podarowano mnichom opactwa Andage, które stało się głównym ośrodkiem kultu św. Huberta i celem pielgrzymek. Nazwy Andage zmieniono na Saint-Hubert.

Historia ludzi sławnych często przyozdabiana jest anegdotami i legendami. Jedną z tych legend, pochodzącą z XI w. opowiada o polowaniu św. Huberta. Gdy miał już strzelić do jelenia z jasnym krzyżem między złotymi rogami, ten przemówił prosząc go o darowanie mu życia.

Św. Hubertowi przypisywano szczególne orędownictwo w wypadkach wścieklizny, lunatyizmu i epilepsji..

Święty Ludwik

Ludwik - Imię germańskie. oznaczające sławny, walka, bitwa

Patron:

III zakonu św. Franciszka, Francji, Węgier, drukarzy, rzeźbiarzy, murarzy, introligatorów, pielgrzymów, jubilerów, piekarzy i kupców, krzyżowców i żołnierzy

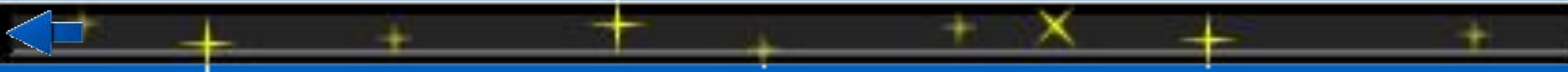
Atrybuty:

Szaty królewskie, na tronie, z koroną cierniową w dłoniach, krzyżem na piersiach, z liliami burbońskimi w tle, a także

w towarzystwie ubogich

Św. Ludwik IX, król Francji, urodził się w 1214 r. w Poissy. Na źródło wielkości i świętości wskazywała mu matka, dzielna i pobożna kobieta. Modliła się razem z nim i wraz z nim klękała do sakramentów świętych. Nie miał nawet dwunastu lat, gdy po śmierci ojca ukoronowano go na króla Francji.

Do pełnoletności rządy regencyjne z męską energią sprawowała matka. Bardziej cenił sobie kaplicę, w której otrzymał chrzest, niż kościół, w którym go ukoronowano. W 1234 r. ożenił się z Małgorzatą, cnotliwą hrabianką. Był wzorowym mężem i ojcem rodziny. Każdego poranka brał udział w Mszy św. Codziennie ze swoim kapelanem odmawiał modlitwy zakonne. Rządził wśród ogólnego uznania w Europie. Podniósł kraj politycznie i gospodarczo. Zreformował administrację i sądownictwo oraz system finansów. Bił monety z napisem „Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat”. Powołał do życia parlament, popierał instytucje dobroczynne i zakony. Zgodnie z zaleceniami soboru laterańskiego IV zakazał pojedynków i wojen prywatnych. Wydał rozporządzenia przeciw lichwie i prostytucji. Osobiście rozdawał jałmużnę ubogim i opatrywał chorych. Sam też prowadził życie skromne i ascetyczne. W 1238 r. stanął na czele wyprawy krzyżowej i wpadł w ręce Saracenów, skąd go wykupiono. W czasie następnej krucjaty w 1267 r. zmarł na dżumę 25 sierpnia 1270 r. Już w 1297 r. Bonifacy VIII zaliczył go do grona świętych.

Święta Batylda

Batylda - Jest to imię żeńskie pochodzenia germańskiego, z grupy imion dwuczłonowych - wojna

Patronka:

Dzieci, chorych i wdów

Atrybuty:

Habit, korona w dłoniach

Batylda, wdowa. Była Angielką. Żyła w VII wieku.

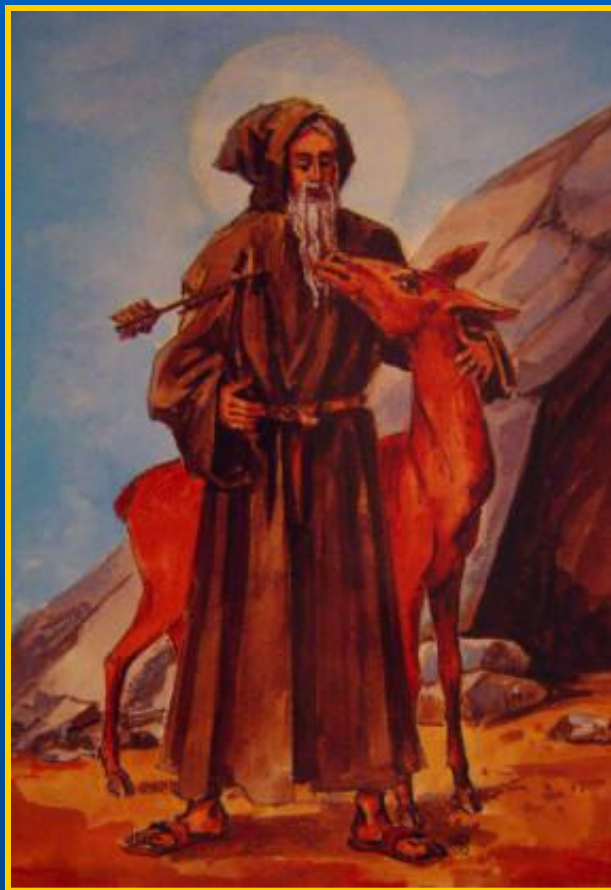

Pochwycona przez piratów, została sprzedana jako niewolnica rodzinie burmistrza Paryża w roku 641. Zmuszono ją do poślubienia króla Klodwiga II, szalonego i rozwiązłego człowieka. Po jego śmierci została regentką. Zwalczała symonię i handel niewolnikami; za jej sprawą dokonano wiele zmian na lepsze w życiu ludu francuskiego.

Ufundowała opactwo w Corbie i żeński klasztor w Challes. W roku 665 sama schroniła się do tego klasztoru, aby poświęcić się bez reszty modlitwie i ascezie. Zmarła w roku 680.

Modlitwa: Boże, który pozwoliłeś św. Batyldzie osiągnąć miłosierdzie doskonałe, a przez to i Twoje Królestwo po zakończeniu ziemskiej pielgrzymki, wzmocnij nas za jej wstawiennictwem, abyśmy mogli ponownie połączyć się z Tobą na drodze miłości. Amen.

Święty Idzi

Idzi - Imię jest polską postacią imienia łacińskiego *Aegidius*. Wywodzi się od greckiego słowa *aigis*, – tarcza dębowa, *aigidion* – kózka

Patron:

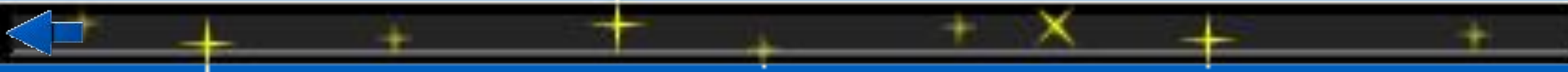
Edynburga, Norymbergi, Tuluzy Brunszwiku, oraz myśliwych, pasterzy, rybaków, rozbitków, epileptyków, chromych, rannych, grzeszników, łuczników, żebraków, zbłąkanych, karmiących matek i dobrej spowiedzi

Atrybuty:

Habit zakonny, często w jaskini lub na jej tle, z łanią i z ręką przebitą strzałą

Idzi, opat, patron kulawych. Św. Idzi prawdopodobnie pochodzi z Prowansji i był opatem jakiegoś klasztoru nad Rodanem. Legenda datująca się z X wieku opowiada, że był potomkiem greckiego rodu królewskiego, żył na przełomie VII i VIII wieku. Znany był w kraju ojczystym z powodu pobożności i wiedzy.

Nie pragnął jednak podziwu i sławy, a nawet obawiał się ich. Chciał pędzić życie z dala od ludzi i uciech tego świata. Opuścił więc dom i pożegłował do Francji. Najpierw przebywał w pustelni w pobliżu ujścia Rodanu, potem przeniósł się nad rzekę Gard, a w końcu osiadł w diecezji Nimes. Wiele lat przebywał w zupełnej samotności, rozmawiając tylko z Bogiem Wkrótce jednak po całej Francji rozeszła się wieść o cudach przez niego dokonywanych. Popularność świętego pustelnika wciąż rosła. Król darzył go wielkim szacunkiem. Ta sama legenda głosi, że król, bawiąc na polowaniu, zapędził się za oswojoną łanią, która żywiła świętego, odnalazł go i zbudował mu klasztor, gdyż św. Idzi nie dał się namówić do porzucenia swojej samotni. Przyjął do niej wszakże kilku uczniów, tworząc w ten sposób początek wspólnoty zakonnej. Zachowywała ona ustaloną przez niego regułę. Później zakon przyjął regułę św. Benedykta. Sw. Idzi zmarł prawdopodobnie około roku 712. Modlitwa: Panie, pozwól nam w czasie naszej ziemskiej wędrówki nieustannie myśleć o sprawach niebios i na śladować przykład doskonałości ewangelicznej, jaki nam dałeś w osobie św. Idziego opata. Amen.

Święty Florian

Florian - Imię łacińskie: *florianus* – odnoszący się, należący do *Florusa*. Imię *Florus* pochodzi zaś od rzeczownika *flos* – kwiat

Patron:

Górnej Austrii, Bolonii, Krakowa, archidiecezji katowickiej, strażaków, kominiarzy, hutników, garncarzy

Atrybuty:

Strój rycerza rzymskiego, z chorągwią i naczyniem z wodą w ręku, na tle palącego się domu, niekiedy z kamieniem młyńskim u szyi i z orłem

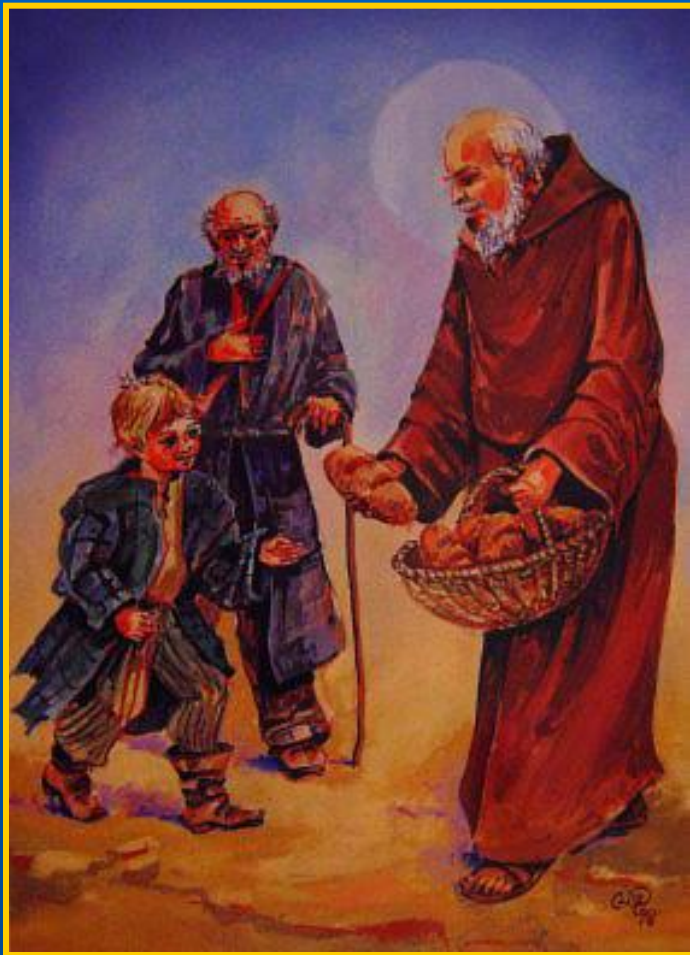
Św. Florian żył na przełomie III/IV wieku. Jego życiorys znamy niemal wyłącznie ze znacznie późniejszych podań.

Na ich podstawie uważa się, że św. Florian, był urzędnikiem cesarskim z Norikum (provincia rzymska na terenie dzisiejszej Austrii). Gdy za panowania Dioklecjana wybuchły prześladowania chrześcijan, św. Florian udał się do Lauriacum, aby ich umocnić na duchu (sam bowiem był już wyznawcą Chrystusa). Niebawem wiadomość o jego działalności dotarła do miejscowego prefekta Akwiliana, który natychmiast kazał go aresztować i strącić z kamieniem u szyi do Anizy (dziś Ems). Miało to nastąpić w 304 roku. Po wyłowieniu ciała pochowała jej w pobliżu miasta pobożna wdowa Waleria. Inne wersje mówią, że Florian był żołnierzem rzymskim, który zanim został utopiony przeszedł wiele cierpień i tortur.

Jego wstawiennictwa wzywa się w czasie powodzi, pożarów, nieurodzajów i sztormów.

Święty Konrad

Konrad - Imię germańskie, złożone z elementów *kuoni* - śmiały oraz *rat* - rada. Całość oznacza: śmiały w radzie

Patron:

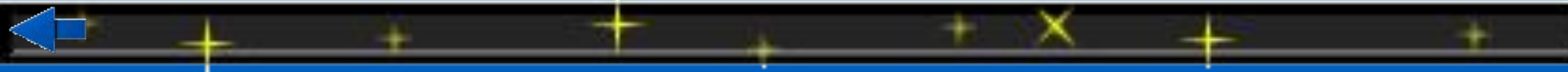
Furtianów, katolickich organizacji studenckich i franciszkańskich dzieł miłosierdzia

Atrybuty:

Koszyk z chlebem, habit

Św. Konrad urodził się 22 grudnia 1818 r. w Parzham w rodzinie chłopskiej. Na chrzcie św. otrzymał imię Jan Ewangelista. Aż do trzydziestego pierwszego roku życia pracował na roli. Praca ta sprzyjała mu w modlitwie i kontemplacji.

W 1849 r. wstąpił do klasztoru franciszkanów - kapucynów, gdzie został bratem zakonnym o imieniu Konrad. Powierzono mu funkcję furtiana, którą pełnił do końca życia. Do miejscowego sanktuarium przychodziły tysiące pielgrzymów. Furta obleżona była bez przerwy. Ten wieśniak wyrosły w spokoju i ciszy musiał radzić sobie, odpowiadać na stawiane pytania, spełniać prośby, obdarowywać ubogich. Dla każdego miał dobre słowo. Po czterdziestu jeden latach wykonywania tej funkcji poczuł, że zbliża się koniec życia wskutek ciągłego zmęczenia, przepracowania i choroby, którą nie zajmował się z braku czasu.

Zmarł 21 kwietnia 1894 r. Do grobu jego przychodzili pielgrzymi jak dawniej do furty. Tym razem, aby prosić go o wstawiennictwo u Boga w różnych sprawach.

Beatyfikował go w 1930 r. a kanonizował w 1934 r. Pius XI.

Święta Łucja

Łucja - forma żeńska imienia *Lucius*.
Oznaczało ono pierwotnie dziewczynkę
urodzoną o wschodzie słońca

Patronka:

Toledo, krawców, rolników, szwaczek, oczu,
ociemniałych

Atrybuty:

Na talerzu oczy, które jej wylupione,
sztylet, którym ją zabito

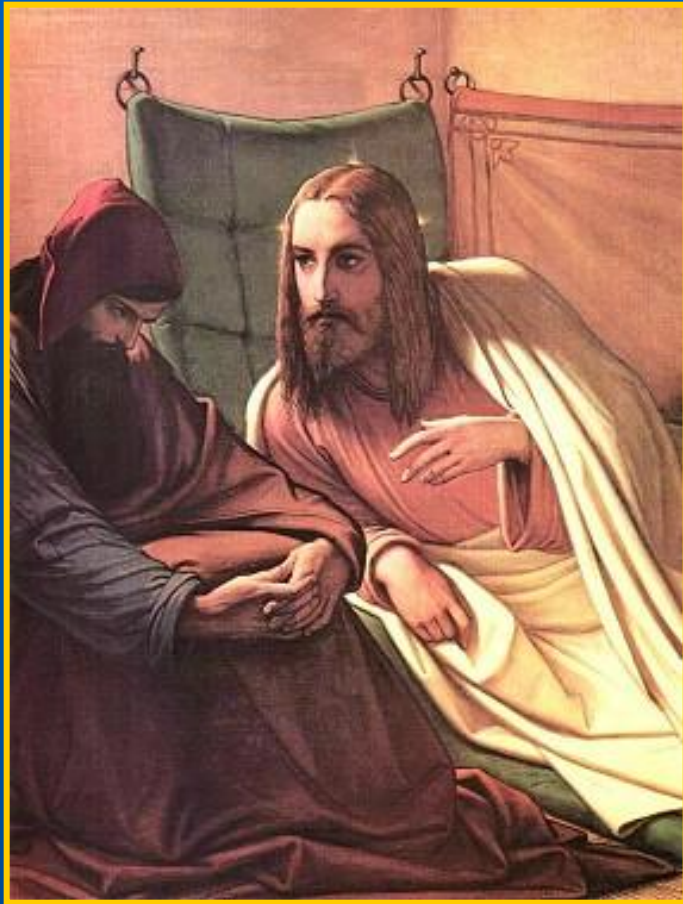

Święta Łucja Filippini urodziła się 13 stycznia 1672 roku w Tarquinia, niewielkiej wiosce na północny zachód od Rzymu. Gdy miała 7 lat, straciła obydwój rodziców. Jej wychowaniem zajął się wujek.

Jako dziewczyna poznała bł. Różę Venerini, która we Włoszech założyła liczne szkoły dla dziewcząt i była uważana za pionierkę w dziedzinie wychowania chrześcijańskiego. Łucja pragnęła prowadzić podobną działalność. Mając 20 lat, przy poparciu wielkiego reformatora, kardynała Marco Antonio Barbarigo oraz bł. Róży Venerini, założyła w Montefiascone Stowarzyszenie Pobożnych Nauczycielek Filipinek, które miało prowadzić dalsze placówki wychowania chrześcijańskiego dziewcząt, na wzór tych, które stworzyła bł. Róża. W 1704 roku Łucja została przełożoną generalną założonego przez siebie zgromadzenia i jako matka przełożona zakładała dalsze klasztory, między innymi w Rzymie. Jej placówki oprócz dziewcząt obejmowały opieką także narzeczone i młode kobiety.

Św. Łucja Filippini zmarła 25 marca 1732 roku w Montefiascone i tam też została pochowana w katedrze. Jej stowarzyszenie zatwierdził papież Klemens XIII w 1760 roku. Kanonizował ją papież Pius XI 22 czerwca 1930 roku. Dziś założone przez Łucję zgromadzenie działa na całym świecie, m.in. w USA, Brazylii, Etiopii, Indiach, Anglii, Irlandii i Szwajcarii.

Święty Nikodem

Nikodem - Imię pochodzenia greckiego z grupy dwuczłonowych imion złożonych. Oznacza zwycięstwo, lud.

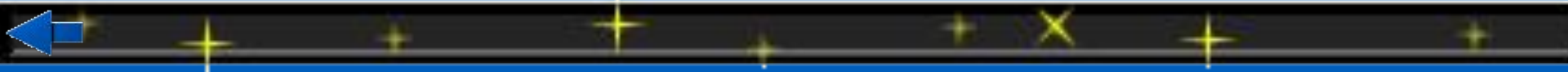
Patron:

Atrybuty:

Przedstawiany jest przeważnie razem ze św. Józefem z Arymatei w scenie zdjęcia z krzyża

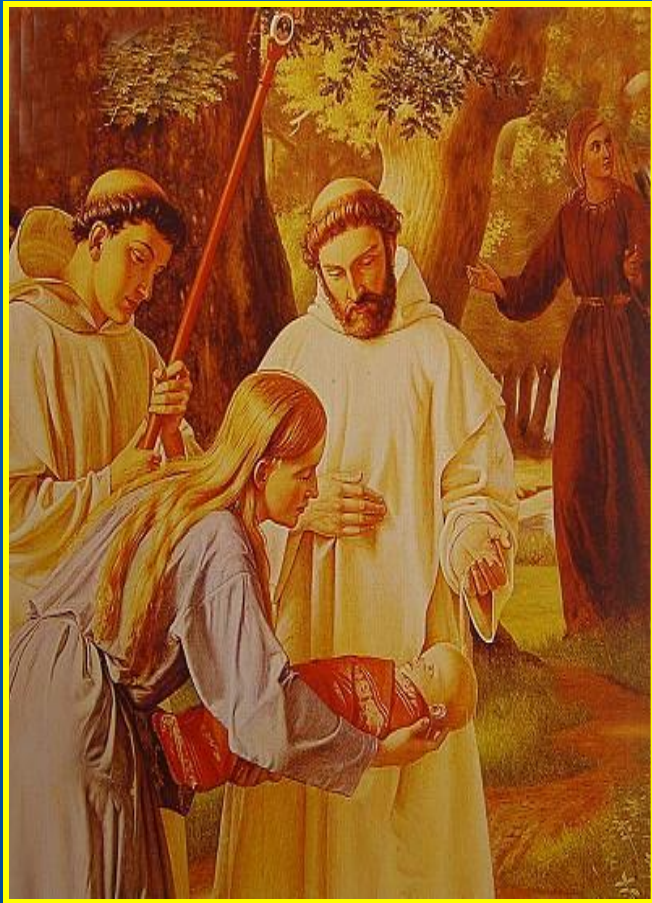
Święty Jan w swojej Ewangelii wspomina Nikodema kilkakrotnie, informując, że był on członkiem żydowskiego Sanhedrynu.

Należał do wpływowej grupy religijnej – faryzeuszów. Sam Jezus nazywa go „nauczycielem Izraela”. Nikodem dostrzegł w Jezusie Bożego wysłańca, ale samego posłania nie mógł zrozumieć. Podczas sądu Jezusa przez Sanhedryn Nikodem wstawił się za Nim, wskutek czego padło na niego podejrzenie, że podobnie jak Oskarżony jest Galilejczykiem. To Nikodem, wraz z Józefem z Arymatei, złożył ciało Chrystusa w grobie, przynosząc mirrę i aloes do zabalsamowania ciała.

Według pism apokryficznych Nikodema wyrzucono z Jerozolimy, ale wstawił się za nim sławny Gamaliel. Po śmierci Nikodema pochowano obok św. Szczepana. O wspólnym znalezieniu relikwii informowały niektóre martyrologia pod dniem 3 sierpnia. Synaksaria greckie wzmiankowały go natomiast 15 września.

Święty Oskar

Oskar - Imię germańskie. Znaczy tyle co, ten, kto otrzymał włóczęnię z rąk Asa lub ten, kto jest włóczęnią

Patron:

Skandynawii, diecezji
hamburskiej i bremeńskiej

Atrybuty:

Strój mniszy lub biskupi

Oskar, biskup, patron Skandynawii. Znany jako „apostoł Północy”, a zwłaszcza Danii i Szwecji, św. Oskar urodził się w roku 801 niedaleko Amiens, w rodzinie szlacheckiej.

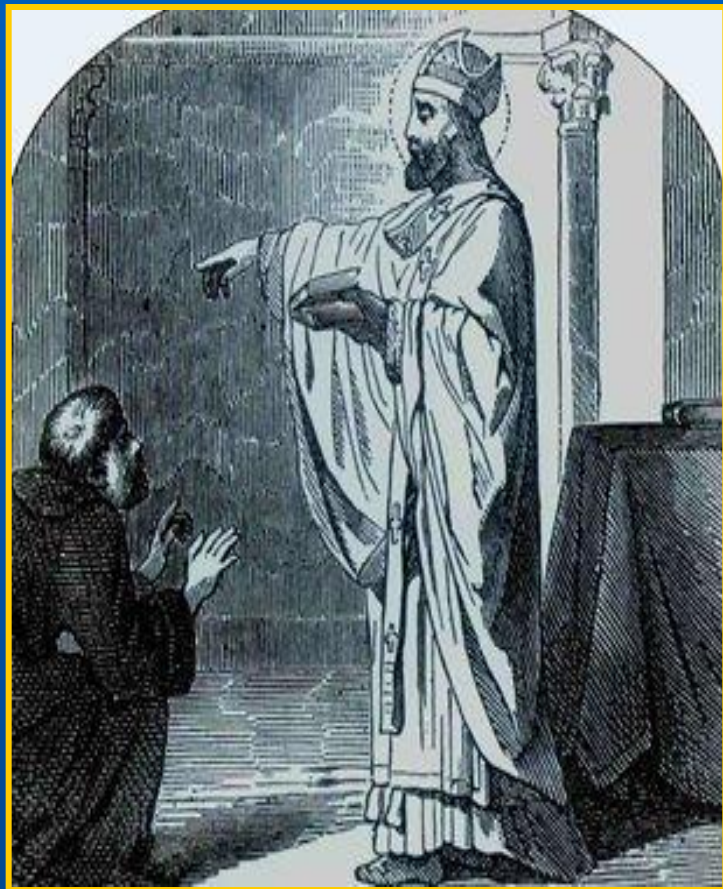

Za młodu pobierał nauki w opactwie benedyktyńskim w Starej Korbei w Pikardii, następnie został zakonikiem i opatem w Nowej Korbei w Westfalii.

Ożywiony ogniem miłości Bożej i chęcią szerzenia wiary, wyruszył do Danii, której władca przyjął niedawno wiarę chrześcijańską. Za ledwie założył szkołę w Szlezwiku, został wygnany przez miejscowych pogan. Podróżując po Szwecji święty zbudował tam pierwszy kościół chrześcijański. W roku 832 został mianowany biskupem Hamburga, a w roku 848 arcybiskupem w Bremie. W roku 854 powierzono mu zorganizowanie hierarchii kościelnej w krajach skandynawskich. W roku 854 powrócił do Danii, nawrócił Eryka, króla Jutlandii i usiłował zwalczać handel niewolnikami. Umarł w roku 865.

Modlitwa: Boże, który zechciałeś wysłać św. Oskara w celu oświecenia ludów, spraw, abyśmy za jego pośrednictwem mogli iść przez życie w świetle Twojej prawdy. Amen.

Święty Ryszard

Ryszard - Imię pochodzenia germańskiego. Oznacza: aby był potężnym i trwale rządzącym władcą i panem

Patron:

Atrybuty:

Strój biskupi, kielich w dłoni, biblia

Ryszard z Lukki, król. Ryszard był księciem zachodniej Saksonii w VIII wieku; później lud, który go cenił i poważał, przyznał mu tytuł króla.

Niewiele wiemy o nim; najbardziej istotnym faktem jest świętość jego trojga dzieci: Willibalda, Winebalda i Walburgi.

Wraz z dwoma synami, Willibaldem, który był benedyktynem w klasztorze w Walkam, i Winebaldem, święty Ryszard odbył pielgrzymkę do Rzymu. Po krótkim pobycie w Rouen, pomimo wielu trudności, wędrowali dalej przez Francję i północne Włochy, odwiedzając kościoły i groby świętych, pogłębiając swoją wiarę i umacniając poświęcenie. Wyczerpany trudami długiej podróży św. Ryszard zmarł w Luce we Włoszech w roku 722. Kult jego jest tam żywy po dziś dzień.

Jego synowie pomagali wujowi, św. Bonifacemu, apostołowi Niemiec, nawracać Franków; córka została matką przełożoną w Heidenheimie i prowadziła szkołę dla dzieci frankońskiej szlachty.

Modlitwa: Panie Boże, który sam jesteś święty i bez Ciebie nikt nie może osiągnąć doskonałości, pomóż nam za pośrednictwem św. Ryszarda żyć tak, abyśmy mogli wziąć udział w Twojej chwale. Amen.

Święty Sylwester

Sylwester - Imię pochodzenia łacińskiego, leśny, mieszkający w lesie

Patron:

Modeny, zwierząt domowych

Atrybuty:

Tiara i czerwonym płaszczu, księga kościół, trzyramienny krzyż, paliusz, wąż z książką, smok u stóp

Święty Sylwester z pochodzenia był Rzymianinem. Jego ojcem był prawdopodobnie Rufin. W 314 roku został wybrany na papieża. Po edykcie mediolańskim, kończącym erę prześladowań chrześcijan w cesarstwie rzymskim, podjął przede wszystkim organizację kultu Bożego.

Za jego pontyfikatu odbył się I sobór powszechny w Nicei w roku 325, a niedzielę uznano oficjalnie za święto państwowe. Ze względu na podeszły wiek nie uczestniczył w nim osobiście - wysłał tam jednak swoich legatów, a następnie zatwierdził uchwały tegoż soboru. Przyjęto tam między innymi wyznanie wiary, które recytujemy w czasie uroczystych Mszy świętych oraz ogłoszono dogmat o boskości Syna i Jego równości z Ojcem. Ujednolicono obchodzenie świąt Wielkanocy w całym Kościele. Konstantyn Wielki ufundował bazyliki św. Jana na Lateranie i św. Piotra na Watykanie, Sylwester I dokonał obrzędu uroczystej konsekracji obu świątyń. Odtąd każda świątynia była konsekrowana w podobny sposób. Według legendy to właśnie św. Sylwester pozyskał dla wiary matkę Konstantyna Wielkiego - św. Helenę.

Zmarł w 335 roku. Śmiertelne szczątki papieża spoczęły w Katakumbach św. Pryscylli, gdzie w VII wieku wystawiono ku jego czci bazylikę. Obecnie relikwie św. Sylwestra I znajdują się niedaleko miasta Modena.

Święty Tarsycjusz

Tarsycjusz - Imię to oznacza człowieka pochodzącego z Tarsu (Azja Mniejsza)

Patron:

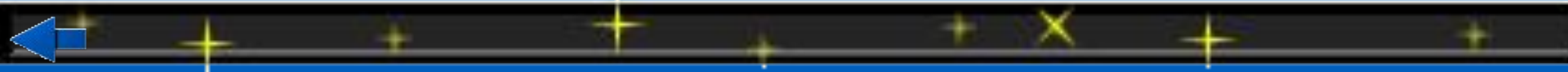
Akolitów, ministrantów,
kleryków

Atrybuty:

Kielich

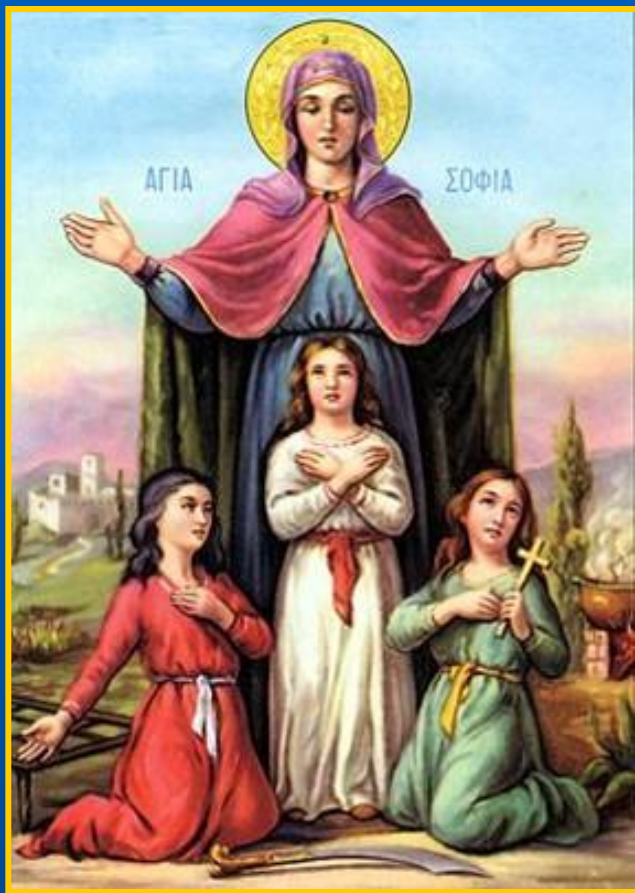

Święty Tarsycjusz był młodym akolitą Kościoła rzymskiego za czasów papieża Stefana I. Gdy wybuchło prześladowanie chrześcijan za cesarza Decjusza nosił on Komunię św. uwięzionym za wiarę.

Pewnego dnia, kiedy niósł Najświętszy Sakrament, schwytali go poganie i wypytywali, co niesie. On jednak uznał za niegodziwe wydawać perły wieprzom. Przeto poganie tak długo smagali go różgami i tłukli kamieniami, aż wyzionął ducha. Chrześcijanie zabrali ciało męczennika i z czią je pochowali na cmentarzu Kaliksta. Było to około 250 roku. Św. Tarsycjusza nazwano „męczennikiem Eucharystii”. We Włoszech cieszy się on czią jako patron różnych kółek eucharystycznych. Podobnie jest w innych krajach katolickich, m.in. w Polsce, gdzie w niektórych parafiach jest patronem koła ministrantów. O jego wyborze na patrona ministrantów zdecydowało to, że jako akolita posługiwał przy ołtarzu; jego wiek w chwili odejścia do nieba odpowiadał wiekowi chłopców usługujących do Mszy świętej; całkowite poświęcenie się Chrystusowi eucharystycznemu, aż do oddania życia. Pod jego opieką każdy ministrant może kształtować swoją osobowość i rozwijać miłość do Boga i bliźnich.

Święta Zofia

Zofia - Imię pochodzenia greckiego. Na gruncie chrześcijańskim imię zawiera aluzję do mądrości Boga

Patronka:

Wdów

Atrybuty:

Przedstawiana razem z trzema córkami, często mają one miecze, co ma obrazować śmierć przez ścięcie; księga i gałąź palmowa

Święta Zofia z trzema córkami należy do najstarszych świętych. Jej żywot ma charakter przede wszystkim legendarny. Urodziła się w I w. prawdopodobnie w Mediolanie.

Po śmierci męża, zamożnego mediolańczyka, udała się do Rzymu razem z trzema córkami, których imiona brzmiały: Pistis (wymieniana także jako Fides – Wiara), Elpis (Spes – Nadzieja) i Agape (Caritas – Miłość). Prawdopodobnie pragnęła zostać męczennicą za wiarę. W trakcie jednego z prześladowań chrześcijan namiestnik Antioch nakazał jej złożyć na ołtarzu Diany ofiarę kadzidła. Zofia stanowczo odmówiła. Wtedy na oczach matki poddano wyszukany torturom jej córki. Zofia, cierpiąc strasznie, zachęcała jednak córki do wytrwania w wierze. Według jednej z wersji legendy po śmierci córek zabito również Zofię. Według innej wersji namiestnik Antioch, zdumiony męstwem Zofii, miał ją zostawić przy życiu. Jednak Zofia zmarła z bólu na grobie córek trzy dni później.

Kult świętej był bardzo wczesny w Kościele zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie. Papież Paweł I sprowadził jej relikwie do kościoła S. Silvestro in Capite w Rzymie. Dzisiaj relikwie Zofii i jej córek znajdują się w kościele św. Pankracego w Rzymie.

Święta Urszula

Urszula - Jest to imię pochodzenia łacińskiego: *Niedźwiadek*, *Niedźwiedzica*

Patronka:
Urszulanek

Atrybuty:
Szary zakonny habit

Julia Maria urodziła się w wielodzietnej rodzinie 17 kwietnia 1865 r. w Loosdorf koło Wiednia. Była rodzoną siostrą Marii Teresy Ledóchowskiej, powszechnie nazywanej matką czarnej Afryki, założycielki sióstr klawerianek, beatyfikowanej przez Pawła VI w 1975 roku.

W latach 1874-1883 Julia Maria kształciła się w Instytucie NMP prowadzonym przez Panie Angielskie w Sankt Polten. Jako 21-letnia dziewczyna wstąpiła do klasztoru urszulanek w Krakowie i w dniu obłóczyn, 17 IV 1887 r., przyjęła zakonne imię Maria Urszula. Wyróżniała się gorliwością w modlitwie i umartwieniach. Pierwszą profesję zakonną złożyła 28 IV 1889 roku. Następnie pracowała w krakowskim internacie sióstr. W 1904 roku jako przełożona domu kierowała internatem. W 1907 r. w świeckim stroju wyjechała do pracy dydaktycznej w Petersburgu. Objęła tam kierownictwo zaniedbanego internatu i liceum. Następnie przeniosła się do Finlandii, gdzie otworzyła gimnazjum dla dziewcząt. Podczas I wojny światowej apostołowała w krajach skandynawskich i dbała o swoje zgromadzenie. Pod koniec wojny Urszula Ledóchowska przeniosła go do Danii, gdzie założyła również szkołę i dom opieki dla dzieci polskich. W 1920r. Urszula wróciła do Polski. Osiedliła się w Pniewach koło Poznania i założyła zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, zwane urszulankami szarymi. Całe życie s. Urszuli było ofiarną służbą Bogu, ludziom, Kościołowi i ojczyźnie. Umarła 29 VI 1939 r. w Rzymie. Beatyfikowana została przez Jana Pawła II 20 VI 1983 roku w Poznaniu. 18 V 2003 roku, w dniu swoich 83. urodzin, Jan Paweł II ogłosił ją w Rzymie świętą.

Źródła:

www.biblia-patron.com/index.php

www.brewiarz.katolik.pl

www.imiona.csa.pl/

www.imiona.net.plwww.katolik.pl/biblia/czytania/

www.opoka.org.pl/zycie_kosciola/swieci/

www.patronii.w.interia.pl/

www.pw.marek.ordynariat.opoka.org.pl

www.voxdomini.com.pl/sw/kat3.html

Pomoc Duchowa

www.adonai.pl